

השוכר את הפועל פרק חמישי עבודה זרה .ע

עין משפט
נר מצוה

ע א מיי פ"ב מהל
מאכלות אסורות
הלכה כו טו"ע י"ד סי'
קטט סעיף יד:
ב ב מיי שם הל' כה סמג
לאוין קמח טו"ע י"ד
סי' קמח ס"ג:
בא ג מיי שם הל' כ
סמג שם טו"ע י"ד
סי' קמח סעי' טו:
בב ד מיי שם הל' כה סמג
שם טו"ע י"ד
סי' קמח סעיף ד
ופי"ה ה' סי' קמח סעיף ה
בגה:
בג ו מיי שם הלכה יט
סמג שם טו"ע י"ד
סי' קמח סעיף ז:
בד ז מיי שם טו"ע י"ד
סי' קמח סעיף ז:
בה ט מיי פ"ב מהל
שבת הלכה ז ופי"ו
שם הל' כה סמג לאוין פה
טו"ע י"ד סי' קמח סעיף
ז:
בו י מיי פ"ב מהל
מאכלות אסורות
הלכה כה סמג לאוין קמח
טו"ע י"ד סי' קמח סעיף
ז:
בז כ מיי שם הלכה כט
טו"ע י"ד סי' קמח סעיף
ז:

חמוס מותר כדפרישית ללא חיישין כלל לכתחילה לעשות כתב
החותם או לחזור ולהכירו כדמשמע לפי הפשט ומ"מ נכון להחמיר
לכתחילה אך דיעבד אין להפסיד כיון דליכא חותם אפי' בלא כתב
ומכירו כדפרישית ומיהו אין נכון אם אין אותו חותם אחד מאותיות

כ"א מנגופות טיט כדפרישית דמגופת
טיט חשיבא חותם אחד או ודאי אינו
מותר בלא כתב או הכרה אלא אם כן
ראה השני שנתמלא לו היין קודם לכן
את היין שהכלי נמכר ועמה הוא
הכיר את הכלי בטביעות עין ואפילו
אינו מכיר בחותם לפי שלא היה חתום
באותה שעה דל"כ הוי ללא חיישין
ליופא מ"מ מנין לנו שהוא אותו
חזית של יין ששלא לו חזירו שמא
החליפו העובד כוכבים חזית אחר
שהיה צו יין זמנופה בטיט שם
חזיות יין העובדי כוכבים פעמים
שמגופים בטיט כמו כן לריך שיהיה
נקתם לגמרי הנקב קטן שקורין
שופריאל"ל בלע"ז כדקאמר תלמודא
משום שייכא אצל כשהוא חתום
באותיות אין לחוש לכל זה יודאי
האותיות לאן ששאן כי אם שירטל
ומ"מ אין לשלוח על המגופה של טיט
אך נכון הדבר לכתום פי חזית ולתת
עור הסמימה קצוב זמסמרות ולכתוב
אותיות חליין על העור וחליין על
דופני קרשי החזיות שאם יגביה עובד
כוכבים העור לא ידע ליישוב ככתחילה
ולתת חזק שקורין נקל"א סביב
העגולים במקום שממזכרים אל דופני
החזית ולקובצו שם זמסמרים מפני
הנעורת התחובה שם סביב שוליו
שלא יוכל העובד כוכבים להוציא יין
דרך שם ולתחובן אחרי כן בזמנומן
הראשון וכן הצרות לתמוך ולקצוב
עליהם עור זמסמרים או יקצבו
לשקטות כל השולים והצרות
בציגונן זה פירש רבינו ברוך על
החתימה צפק ומיהו נראה שכל זה
אינו כי אם לכתחילה אצל דיעבד
סגי בחתימת פי החזית לצד מין דלא
חיישין לצדרי רבינו יצחק בן יהודה
כדפריש' לעיל דאף בהסרת הנעורת
ירא הוא פן יתקלקל החזית בכה ולא
יכול לתקנו ככתחילה מיהו אין לאסור
גם זה דיעבד ומ"מ טוב להחמיר
כדברי רבינו ברוך הואיל ונפק מפומיה
ועוד דפירש רבינו ברוך שרין שישלח
כתב עם החותם או שיחזור [לראותן]
ופירש רש"ס שם רש"י דכל מה שאנו
אוסרים בהודיעו שהפליג היינו דוקא
כשיש לחוש שמא עובד כוכבים גנב
יין ונתן מים מחמת הספק או החליף
טוב צרע אצל מקום שאין לחוש לכך
כגון במקום מעצר בני אדם אפילו
הם עובדי כוכבים דמרתת העובד
כוכבים לגנוב א"ע"ג דהודיעו שהפליג
מותר ולא חיישין שמא נגע כיון
שהעובדי כוכבים זומן הוא אינם בני
ניסוך כך פירש רש"ס מיהו נראה
(א) זה דהיינו דוקא בחזיות או
כדדוריס שאין להם רק פתח קטן
למעלה אצל גיגית או קנקן וכוס שיש
הוא

ירא דין נסך לא תקיף להו. לנסוכי: כפרישו גריאל. דשקצה
להו לנסוכי: דהדי ביזעא שרי. אף בשמיה דמירמת ולא נגע:
דהאי גיסא והאי גיסא אסור. אף בהנאה. וכשאין נתפס על כניסתו
כנגד עסקינן שהיה לו חלק ביין דאי נתפס עליו כנגד כוליה שרי.
ואית דגרסי הווי ביזיני דשאל חורין
וסדקין ונקיעין. ובקעהו [שמות ד] מרגמו
וזעוהו: ישראל בעליונה ועובד כוכבים
במחשונה. ויין במחשונה וישראל
רואהו מלמעלה: שרי. כל שרי דהכא
שרי אף בשמיה דהא לא נגע קאמרינן
וכל אסיר דהכא אף בהנאה וזכולוהו
הלכתא כרובא: אי אים ליה לאשפתמוי.
ולומר לכן נכנסתי סמכא דעמיה
ולא מירמת דכי על להך ביתא מעיקרא
אדעתא דלנסוכי על וסבר אי משכחו
לי אשתמיטתא. ועל"ג דמנגע היין
לית ליה לאשתמוטי אסור דאי לאו
לנסוכי על למה ליה דעילל ולא דמי
למינח עובד כוכבים זמנומו [סג]. דהתם
דכיון דברשות עילל ודעינן למאי עילל
כל זמן שלא הודיעו שמפליג מותר
דסבר אי נגענא השתא אחי וחוי לי:
ואי. לית ליה לאשפתמוטי שרי (א) וכיון
דזהויל הוא על כניסתו מירמת ולא
נגע: נגעל הפונדק. ונתייחד עובד
כוכבים עס היין או שאמר ישראל
לעובד כוכבים שמור עמוד במחוך
ושמור: אסור. דחיישין דלמא על
כיון דל"ל שמור סמכא דעמיה דמפליג
מיינה: שפורא דזי שמישי. של ערז
שבת שרי תוקעין להבדיל בן קדש
לחול: ואי משום שבתא. וא"ת דסמכא

דעמיה דעובד כוכבים משום דלא אחי
ישראל בשבתא האמר לי איסור
גורא כו': פהום פהום מד' אמות.
ועומד לפוש וליכא עקירה מתחילת ד'
לסוף ארבע: טעא. ונחבא: ספק
ביאה. דלא ידעינן עובד כוכבים אי
על אי לא על טהור ומשום הכי שרי
דשני לן ספק ביאה מביאה ודאי וספק
מגע: צקעה. שדות הרבה זו אלל
זו בימות הגשמים שזרועה היא ואין
רצים דורסין אותה והוי רשות היחיד
לנומאה וספיקא שאירעה זה הוי
ספיקא טמא: ועומאה צדה פלוני.
באחת מן השדות ואין אנו יודעין איזו
היא: הלכתי במקום הלו. בצקעה
זו: ספק מגע טמא. דלומר נכנסתי
לשדה שהטומאה בה ואני יודע אם
נגעתי בטומאה אם לאו: כיון דאיכא
דפתחי חזיות לשום ממונא. וכיון דחזו
דחמרא הוא פריש דבגניבותיהו
טרדי ולא מנסכי: הוי ספק ספיקא.
ספק ישראל ספק עובד כוכבים ואת"ל
עובד כוכבים ספק נגע ספק לא נגע
ובהא אפילו רבנן מודו וכי פליגי רבנן
עליה דר"א היכי דמליא שדה
טומאה דאי על לה לא אפשר
דלא האהיל דליכא אלא חד ספק:
רבימת

לאותה שדה אם לא נכנסתי
לא שאני התם כיון דאיכא

זו יין ופתחו רכבה קל הוא ליגע בהם ורגילות ליגע בהן דרך מתעסק לא: שמע ישראל ק"ל צ"ו. ודוקא היין שעל הדולבקי שרי
כדתנן במתני' ורבא קמ"ל דקל צלויי כלא הודיעו שמפליג דמי (א) אי נמי שאפי' על השולחן מותר ודללא אמר לו הוי מזוג ושותה:
פתחו חביתא טובא. הכא לאו דוקא טובא כיון דתלינן בישראל אצל בזמנון הוי דוקא כיון דפתחו טובא ואית דל"ג
טובא וגרס ליה בזמנון וכיון דליכא דפתחי לשום ממונא:

(א) (לעיל סא; ב) (ג) (למא
בר"ק וברא"ש [א] ז"ל)
ואינו לא ידעו כי א"א בר"ק
וברא"ש, (ד) שבת קנ"ג;
(ה) [פי' דשם ה' דריש רק
ממי מעט עובדי כוכבים וי'
בחו"י צ"ב נה: ד"ה ר"א
וברא"ש דלפניה העיב,
(ו) [בפלה טו. ע"ש, (ז) ועי'
תוס' צ"ב נה: ד"ה ר"א כו'
בדור נכון על סוגיא דהכא],
(ח) פסקים י. צ"ב נה:
טהרות פ"ו מ"ה, (ט) ועי'
טהרות פ"ו משנה ד, (י) וי'
ובדלא א"ל הוי מזוג ושות'
אי"ג אפי' שבע השולחן מותר
ואיירי הכא כ"א שות'
מיינ. ר"א ועיין בהרא"ש
סי' טו,

הגהות הב"ח

(א) גמי הוא אשפתא.
כ"ב ע"ל פ"ב ר"י אחא
עובד כי הוה הכא כרובא
ע"ש צ"ב רש"י ומוס':
(ב) רש"י ד"ה ואל לית
ובי' דכיון דזהויל:
(ג) תוס' ד"ה (ב) וצ"ל
(ה) הקודם מאי טעמא כ"ל
מיהו נראה דהיינו כ"ל
ומכאן זה נמחק: (ז) ד"ה
שבת ובי' שמפליג דמי
ובדלא אמר לו הוי
מזוג ושותה אי נמי
שאפילו על השולחן
מותר והבא מיידי שכל
א' שותה מיידי הסי':

מוסף רש"י

אם נתפס עליו כנגב.
אם עובד כוכבים מלג הוא
ויש חזית שופתי העיר
עליו וחס יתלואו עובד
נתפס עליו כנגב. שרי.
בשמיה ואל לאו אסור אף
בהנאה דודאי נגע (ועי'
אש). דנגבנא לבקעה.
הרבה שדות המזכרים יחד
קרי בקעה (פסחים יח.
בימות הגשמים.) הוי
בקעה רשות היחיד
לנומאה מפני שכבר נתת
הרעה ואין רשות לכל אדם
לכנס לה, וק"ל ספק
טומאה בגשות היחיד
ספקו טמא (סו"ט). בשדה
פלוגית. כלומר בלחם
השדות וידעין אנו בלאו
היא וכל שדה (סו"ט).
מסוימת במלריה (סו"ט).
במקום הלו. בצקעה זו
(סו"ט). ספק ביאה טהור.
ר"א לא חשיב ליה ספק
טומאה אלא"כ נכנס לשדה
אכל אינו יודע אם היא
אם לא, אכל השתא הוי ליה
ספק ספיקא (סו"ט) היכא
דמספקא ליה אם נכנס
באותה שדה, ואם מתלא
לומר נכנס ספק אם לא על
מקום טומאה אם לאו
וספק ספיקא הוה וטוהר,
אכל היכא דלמלא אלא ספק
מגע, דשעתיא ליה דנגמס
באותה שדה אלא ספק לו
אם נגע בקבר אם לאו,
חלף ספיקא הוא טמא
(רשב"ם ב"ב נה).